

כמאן — כרבי.

דתניא: רבי אומר: איל אחד האמור כאן, בפרשת אחרי מות, בסדר עבודת יום הכיפורים, הוא אותו האיל האמור בחומש הפקודים, בענין המוספים של יום הכיפורים.

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: שני אילים הן, אחד האמור כאן, ואחד האמור בחומש הפקודים.

מאי טעמא דרבי?

דכתיב גם כאן וגם בחומש הפקודים "איל אחד". ו"אחד" הוא קרא מיותר, ללמדך שכוונת הכתוב לאיל אחד בלבד.

ורבי אלעזר ברבי שמעון: מאי אחד — שיביא איל מיוחד מובחר שבעדרו.

ורבי — נפקא ליה למובחר שבעדרו בכל הקרבנות מ"מבחר נדריך". [נדריכם. דברים יב]

ורבי אלעזר ברבי שמעון: חד קרא של מובחר הוא בקרבנות חובה, וחד בקרבנות נדבה.

וצריכי להשמיענו דין מובחר בשניהם, לפי שיש צד לומר שהנדבה צריכה להיות מובחרת כדי שתתקבל ברצון, ויש צד לומר שהחובה צריכה להיות מובחרת כדי שיצא יפה ידי חובתו.

שנינו במשנה: קידש ידיו ורגליו.

תנו רבנן: [ויקרא טז] "ובא אהרן אל אהל מועד" — למה הוא בא?

להוציא את הכף ואת המחתה.

שכל הפרשה כולה של סדר העבודה נאמרה ע"א-א על הסדר, חוץ מפסוק זה, שכניסתו להוצאת הכף והמחתה נעשתה מאוחר מהאמור כאן.

מאי טעמא?

אמר רב הסדא: גמירי מהלכה למשה מסיני כי חמש טבילות ועשרה קידושים טובל כהן גדול ומקדש בו ביום.

ואי אמרת כסדרן כתיבי, והוצאת הכף והמחתה היא מיד בסיום העבודות הפנימיות, נמצא שרק פעם אחת מחליף הכהן הגדול את בגדיו מבגדי זהב לבגדי לבן, ואחר כך חוזר לבגדי זהב וממשיך בהם עד גמר עבודתו.

ואם כן, לא משכחת לה אלא שלש טבילות, האחת בבוקר עם תחילת העבודה, והשתיים לפני לבישת בגדי לבן ולאחריהם, ורק ששה קידושים.

מתקיף לה רבי זירא: הרי גם אם נאמר שמוציא מיד את הכף והמחתה, יש עדיין אפשרות שצריך להחליף את בגדי הלבן פעמיים. כי:

ודילמא מפסיק ליה שוב בין זהב ללבן בעשיית השעיר הנעשה בחוץ!?

ויכולה כל הפרשה להאמר כסדר.

אמר אביי: אמר קרא "ויצא ועשה את עלתו" — מיציאה ראשונה עביד אילו ואיל העם. והיא נעשית בבגדי זהב, ורק לאחריה יתכן לו להכנס להוציא את הכף והמחתה.

רבא אמר: מכאן יש להוכיח שאין הפסוק של הוצאת הכף והמחתה נאמר על הסדר,